

Això fou, vingué, s'esdevingué i sobrevingué en el temps que els animals domèstics eren encara salvatges. El Gos era salvatge, i el Cavall era salvatge, i la Vaca era salvatge, i el Porc era salvatge, i tots es passejaven pels Camins Mullats del Bosc Salvatge, ben salvatge, i solitàriament. Però el més salvatge de tots era el Gat. Es passejava tot sol i per a ell tots els llocs eren bons.

Naturalment, l'Home també era salvatge. No començà a domesticar-se fins el dia que trobà la Dona, i ella li digué que no li plavia pas el salvatgisme de les maneres d'ell. Ella va endreçar, per a reposar-hi, una bonica caverna seca, en lloc del pilot de fulles humides; cobrí el sòl amb sorra clara i féu al fons de la caverna un bon foc de llenya; després penjà una pell de cavall, amb la cua a baix, a l'entrada de la caverna, i digué:

—Eixuga't els peus, amic meu, quan entris; d'ara endavant farem vida de família.

Aquell vespre per sopar menjaren mol-

ge i de fonoll salvatge i de prunes salvatges; i ossos amb moll de bous salvatges; i cireres salvatges amb arbossos així mateix salvatges. Després l'Home, molt content, s'adormí a la vora del foc; però la Dona restà desperta, pentinant els seus cabells.

Ella prengué el gran os de la cuixa del moltó i n'observà els senyals meravellosos; després tirà més llenya al foc i féu un Sortilegi. Aquest va ésser el primer que s'hagi fet sobre la terra.

Allà, en els Boscos Mullats, els Animals Salvatges s'aplegaren en un lloc on, de lluny estant, podien veure la claror del foc, i es preguntaren el que allò significava.

Llavors, el Cavall Salvatge piafà i digué:

—Oh, mos Amics i, vosaltres, mos enemics: per què l'Home i la Dona han encès aquest gran llum en aquesta gran caverna, i quin mal en patirem?

El Gos Salvatge alçà el nas, flairà l'olor de moltó cuit i digué:

tó salvatge, cuit sobre pedres calentes i amanit amb all salvatge i pebre salvatge; i oca salvatge, farcida d'arròs salvat-

—Jo aniré a veure-ho. Em penso que això es bo. Gat, vina amb mi.

—Nenni! — digué el Gat. — Jo sóc el Gat que va tot sol i tots els llocs són bons per a mi. No hi aniré pas.

—Doncs tot s'ha acabat entre nosaltres! — digué el Gos salvatge. I se'n va anar a petit trot.

No havia fet encara gaire camí, que el Gat es digué: «Tots els llocs són bons per a mi. Per què no hi haig d'anar també jo, i veure, mirar, i tornar-me'n quan me sembli bé?» I suaument, suaument, amb peus de vellut, seguí el Gos Salvatge i s'amagà per a escoltar ben bé.

Quan el Gos Salvatge assolí l'entrada de la caverna, aixecà amb el nas la pell de cavall salvatge i flairà la bona olor de moltó cuit, i la Dona, mirant sempre l'os de la cuixa, el sentí, i rigué, i digué:

—Vet-aquí el primer... Salvatge fill dels Boscos Salvatges, què vols?

EL GAT QUE

El Gos Salvatge digué:

—Oh ma Enemiga, Dona de mon Enemic, què és això que fa tan bona olor pels Boscos salvatges?

Llavors la Dona prengué un os de moltó i el llançà al Gos Salvatge i digué:

—Salvatge fill del Bosc Salvatge, tasta i coneix.

El Gos Salvatge rosegà l'os i trobà que era el més deliciós que havia tastat fins aleshores, i digué:

—Oh ma Enemiga, Dona de mon Enemic, dóna-me'n un altre.

La Dona digué:

—Salvatge fill del Bosc Salvatge, ajuda l'Home a caçar de dia i guarda aquesta habitació durant la nit, i jo et donaré tots els ossos que et caldran.

—Ah! — digué el Gat dins del seu amagatall—vet-aquí una Dona ben maligna, però no pas més que jo.

El Gos Salvatge entrà, arrossegant-se, dins la Caverna i col·locà el seu cap entre els genolls de la Dona, dient:

—Oh ma Amiga, Dona de mon Amic, jo ajudaré el teu Home a caçar de dies, i, a la nit, guardaré la Caverna.

—Té—digué el Gat dins del seu amagatall—vet aquí un Gos ben ximple.

I se'n tornà pels Camins Mullats del Bosc Salvatge, remenant la cua i tot sol. Però no en digué res a ningú.

Quan l'Home es despertà, digué:

—Què fa el Gos Salvatge aquí?

I la Dona digué:

—El seu nom no és ja Gos Salvatge, sinó Primer Amic; perquè ell serà el nostre amic ara, sempre i tothora. Pren-lo quan surtis de cacera.

La nit següent la Dona anà a collir, a grans braçades verdes, l'herba fresca dels prats riberencs i l'assecà al foc. Allò féu olor ben agradable, i la Dona, asseguda a la porta de la Cova, teixí unes morralles amb corretjes de cuir i mirà el gran os de moltó de signes meravellosos i féu un Sortilegi. Aquest va ésser el segon que s'hagi fet a la terra.

Allà baix, en els Boscos Salvatges, tots els animals es preguntaren què hauria esdevingut al Gos Salvatge. A la fi, el Poltre Salvatge picà de peus i digué:

—Jo ho aniré a veure i sabré per què el Gos Salvatge no ha tornat. Gat, vina amb mi.

—Nenni! — digué el Gat. — Jo sóc el Gat que va tot sol i tots els llocs són bons per a mi. No hi aniré pas.

Però, malgrat tot, seguí el Poltre Salvatge, dolçament, amb peus de vellut, i s'amagà per a escoltar millor.

Quan la Dona sentí arribar el Poltre Salvatge, va riure i digué:

—Vet-aquí el segon... Salvatge fill del Bosc Salvatge, què vols?

El Poltre Salvatge digué:

—Oh ma Enemiga, Dona de mon Enemic! On és el Gos Salvatge?

La Dona rigué, recollí l'os de la cuixa, i després digué:

—Salvatge fill del Bosc Salvatge, no has vingut pel Gos Salvatge, però la bona herba que fa bona olor.

I el Poltre Salvatge, agitant la crinera, digué:

—Es veritat, fes-me'n menjar.

La Dona digué:

—Salvatge fill del Bosc Salvatge, porta la testa i porta el present que et dono; a aquest preu menjaràs de meravellosa tres cops per dia.

—Ah! — digué el Gat dins del seu amagatall—vet-aquí una Dona ben maligna, però no pas més que jo.

El Poltre Salvatge corbà la testa i la Dona hi col·locà, per damunt, les lles de cuir trenat, i el Poltre Salvatge bufà sobre els peus de la Dona i digué:

—Oh ma Mestressa, Dona de mon Amo, jo seré ton esclau a causa de misteriosa.

—Ah! — digué el Gat dins del seu amagatall—vet-aquí un Poltre ben ximple.

I se'n tornà pels Camins Mullats del Bosc Salvatge, remenant la cua i tot sol, però no en digué res a ningú.

Quan l'Home i el Gos tornaren a casa, l'Home digué:

—Què fa el Poltre Salvatge aquí?

I la Dona digué:

—No s'anomena ja Poltre Salvatge sinó Primer Fidel; perquè ell ens ajudarà de lloc en lloc ara i sempre. Muntreu quan surtis de cacera.

El dia següent, alta la testa per banyes no s'enredessin en les branques dels arbres salvatges, la Vaca Salvatge vingué a la Caverna i el Gat la amagant-se com abans; i tot passava abans; i el Gat digué les mateixes paraules que abans; i quan la Vaca Salvatge gué promès la seva llet a la Dona cada dia, a canvi de l'herba meravellosa, el Gat se'n tornà pels Camins Mullats del Bosc Salvatge, remenant la cua i tot sol, però no en digué res a ningú. I quan l'Home, el Cavall i el Poltre tornaren de cacera i van fer la pregunta que abans, la Dona digué:

—El seu nom no és ja Vaca Salvatge sinó Nodridora de la casa. Ella ens donarà la bona llet, tèbia i blanca, cada dia davant i per sempre; i jo tindré d'ella, mentre tu i el Primer Fidel sereu a caçar.

El dia següent el Gat esperà per veure si alguna altra Cosa Salvatge, com el Poltre, venia a la Caverna, però res no es veié. Llavors el Gat se'n anà tot sol i col·locà la claror del foc a la Caverna i se'n anà a dormir a la llet tèbia i blanca.